

РЕШЕНИЕ

№ 18975

гр. София, 07.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 24.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **3165** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.203 и сл. АПК, вр. с чл.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на П. Ц. Н. от [населено място] срещу **СТОЛИЧНА ОБЩИНА** за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 463 лева за периода от 01.02.2024 година-29.02.2024 година, причинени от действията и бездействията на ответника по принудително събиране на наложеното на ищеца наказание-Глоба с Наказателно Постановление № 321948/2017 на Заместник- кмет на Столична община, изразяващи се в направена еднократна удръжка в размер на 463 лева от НОИ на пенсията на П. Ц. Н., дължима за месец февруари, ведно със законната лихва върху сумата от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба се твърди, че ищецът вследствие на незаконосъобразно образувано изпълнително дело № 20208490403123 по описа на ЧСИ А. П. за принудително събиране на погасено по давност задължение на ищеца по Наказателно постановление № 321948/2017 година на Заместник- кмет на Столична община и с бездействията си след получаване на Заявление вх. № СОА23-ГР94-587/09.02.2023 година, ответникът по иска е причинил посочените имуществени вреди в размер на 463 лева, представляваща направена еднократна удръжка от НОИ на пенсията на П. Ц. Н. , дължима за месец февруари 2024 година. Иска се да бъде осъден ответникът да заплати посочените суми. Претендират се и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание ищецът- П. Ц. Н. редовно уведомен при условията на

чл.138,ал.2 АПК, не се явява и не изпраща представител. От процесуалния представител на същия е постъпила писмена защита.

Ответникът по иска- Столична община редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК, не изпраща представител.

СГП редовно уведомена при условията на чл.138,ал.2 АПК, се представлява от прокурор К., който намира исквата претенция за доказана и основателна и моли да бъде уважена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

С Наказателно постановление № 321948/27.10.2017 година на Заместник- кмет на СО на ищеца- П. Ц. Н. е наложена глоба в размер на 200 лева на основание чл.35,ал.7,т.1 от НРУПОГТТСО.

Наказателното постановление е влязло в сила на 05.05.2018 година, а на 01.10.2020 година е образувано изпълнително дело срещу ищеца.

На 24.02.2021 година ЧСИ А. П. изпратил Покана за доброволно изпълнение до ищеца за погасяване на възникналото публично задължение по цитираното по- горе Наказателно постановление и го уведомирал, че спрямо него е образувано изпълнително дело като дължи сумата 200 лева- глоба,146 лева- разноски по изпълнението и 24 лева такса по т.26 от Тарифата за таксите и разноските към ЧСИ.

На 09.02.2023 година ищецът депозирал Заявление до Кмет на Столична община, с което поискал в срок от един месец да бъде предприето действие по прекратяване на принудителното изпълнение по изпълнителното дело, тъй като е изтекла предвидената в закона абсолютна давност по чл.82,ал.1,б.“а“ от ЗАНН.

На 24.01.2024 година до ищеца е изпратено уведомление от ГП на НОИ София – град, с коте същият е уведомен, че е постъпило запорно съобщение от ЧСИ А. П., с което се нарежда да се удържи от пенсията / добавката му/ сума в размер на 463 лева по Изпълнително дело № 20208490403123 и на основание чл.446,ал.1 от ГПК от пенсията му за месец 02.2024 година ще бъде удържана еднократно сума в размер на 463 лева.

На 19.02.2024 година е вдигнат наложеният запор върху пенсията на ищеца от страна на ЧСИ, а на 23.02.2024 година е съставен Протокол за извършено погасяване по изпълнителното дело.

По делото е приложено заверено копие на изпълнителното дело.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд , подадена от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от предявяване. Разгледана по същество, същата се явява недоказана и неоснователна. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.Разпоредбата се съдържа в глава първа на [Конституцията](#), посветена на основните начала за държавно устройство, но същата не е пряк път за защита. Тя прогласява основен принцип, осъществяването на който трябва да се уреди със закон. Такъв закон е Законът за отговорността на държавата и общините за вреди. ЗОДОВ разграничи отговорността на два вида- отговорност за дейност на администрацията и отговорност за дейност на правозащитни органи, като в чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ е посочено, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от

незаконнообразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. По силата на алинея втора,исковете по ал.1 се разглеждат по реда,установен в [Административно процесуалния кодекс](#), като местната подсъдност се определя по [чл. 7, ал. 1](#) -искът за обезщетение се предявява пред съда по мястото на увреждането или по настоящия адрес или седалището на увредения срещу органите по [чл. 1, ал. 1](#) и [чл. 2, ал. 1](#), от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите.

В разпоредбата на чл.203 АПК е регламентиран редът за предявяване на искове за обезщетения, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди,причинени на граждани и юридически лица. Съгласно [чл. 4 от ЗОДОВ](#) длъжимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване на незаконнообразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни и процесуални норми. Отговорността не се презумира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите се предпоставки за отговорността по [чл. 1 от ЗОДОВ](#)-незаконнообразен акт, отменен по съответен ред, действие или бездействие на административен орган по повод изпълнение на административна дейност, настъпила вреда, причинна връзка между отменения акт, действие или бездействие и вредата. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 от ЗОДОВ. Съгласно чл.205 от АПК,искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице,представявано от органа,от чийто незаконнообразен акт, действие или бездействие са причинените вреди

От така очертаната разпоредба е видно, че искът е осъдителен и с него се цели възмездяване на лицето, претърпяло вреди вследствие на незаконнообразни актове, действия и бездействия. Но отговорността на държаната не е безусловна. За да бъде ангажирана, то следва да бъдат налице визираните в чл.1 от ЗОДОВ предпоставки-незаконнообразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред ,вредата от такъв административен акт, причинна връзка между постановения незаконнообразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Съгласно [Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по т.гр. дело № 3/2004 г.](#) на ОСГК на ВКС: "Обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда, като унищожаване, а при нищожните - с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите. Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетяването. В първия случай вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт - от момента на неговото издаване.

В РЕШЕНИЕ № 333 ОТ 13.01.2014 Г. ПО АДМ. Д. № 1253/2013 Г., III ОТД. НА

ВАС е посочено, че "Нормата на [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#) не прави разграничение от какъв незаконосъобразен административен акт следва да са причинени вредите, за да възникне субективното право на увреденото лице на обезщетение на това основание. Материалноправната активна легитимация за ищеца произтича от факта на понесените върху правната му сфера вреди вследствие от действието на противоправния нормативен акт. Правопораждащият субективното право на обезщетение юридически факт е настъпилата в правната сфера на гражданина вреда, вследствие от незаконосъобразния административен акт. Корелативно от този момент възниква отговорността на държавата за тяхната обезвреда - пасивната материалноправна легитимация. От обективна страна също така отговорността на държавата по [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#), вр. [чл. 7 от КРБ](#) не възниква и държавата не дължи обезщетение, ако са налице вреди, но те са причинени от административен акт, който не е противоправен. Принципът на правовата държава /[чл. 4, ал. 1 от КРБ](#) не допуска да е налице период от време - между възникването на вредите и решението за отмяна, през който гражданинът да търпи вреди и да няма субективно право да ги обезщети, а държавата да няма отговорност да ги овъзмезди чрез заплащане на обезщетение. Това не е допустимо нито в областта на гражданското право, нито в областта на административното право. Правото на обезщетение възниква от момента на увреждането, което е в резултат от действие на акт, противоречащ на закона. От възникване на правото на обезщетение възниква отговорността на държавата. Активната процесуална легитимация, отнасяща се до упражняване на възникналото вече субективно право, за разлика от самото субективно право възниква от момента на отмяната на административния акт като незаконосъобразен. [Член 204, ал. 1 от АПК](#), който сочи, че искът може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред, регламентира само активната процесуална, но не и материалноправна легитимация. Незаконосъобразното действие, респективно незаконосъобразно бездействие на административен орган или на длъжностно лице могат да бъдат само- фактическо / или материално/ действие, което се предприема без правно основание-нормативен или административен акт, бездействие, изразяващо се в неизвършване на фактическо действие, което органът или длъжностното лице са задължени да извършат по силата на закон или бездействие на административен орган или длъжностно лице по негово задължение, произтичащо пряко от нормативен акт. Незаконосъобразно действие по смисъла чл.1,ал.1 от ЗОДОВ не може да бъде юридическо или правно действие, защото незаконосъобразното правно действие е незаконосъобразен юридически акт, който или е незаконосъобразен административен акт и в този случай отговорността пак ще бъде по чл.1 ,ал.1 от ЗОДОВ, но не за вреди от незаконосъобразни действия, а ще бъде за вреди от незаконосъобразен акт или е сделка по смисъла на гражданското право, осъществена от държавен орган, който е юридическо лице и в този случай, отговорността за вреди ще бъде по правилата на гражданското право. Същото се отнася и за незаконосъобразното бездействие на административен орган. Ако то се състои от фактическа страна в непроизнасяне в съответния срок по чл.57 АПК по искане да се издаде ненормативен административен акт, това бездействие по дефиницията на чл.58,ал.1 и ал.4 от АПК е приравнено на административен акт- мълчалив отказ или мълчаливо съгласие. Мълчаливият отказ на администрацията казва ВКС в мотивите към т.4 на ТР № 3/22.04.2004 година не е фактическо действие, а юридически акт, който ако бъде отменен, обосновава обезщетение от незаконен акт на органа на администрацията.

Съдебната практика на ВАС също е категорична, че неоснователни бездействия на административен орган по смисъла на чл.204,ал.4 от АПК са налице само при неизвършването на фактически, но не и на правни действия, каквито са хипотезите на чл.256 и чл.257 от АПК. Юридическите действия трябва предварително да бъдат отменени като административни актове, за да е допустимо сезирането на съда на посоченото основание чл.1,ал.1 от ЗОДОВ.

В настоящия случай искът е насочен срещу надлежен ответник- Столична община, която е юридическо лице и надлежен пасивно легитимиран ответник по иска. Това е така, защото длъжностното лице, издало Наказателното постановление е Заместник- кмет на Столична община, но самият служител не е юридическо лице, а административно- наказателен орган.

Съгласно чл.14 от ЗМСМА Общината е юридическо лице и има право на собственост и самостоятелен общински бюджет.

Пасивно легитимирани по тези иски са съответните държавни органи - юридически лица, а не техните териториални поделения или обособени структури без правосубектност, тъй като по исковите за обезщетяване на вреди, причинени на граждани, пасивно легитимиран е държавният орган, с който длъжностното лице, причинител на вредата, е в трудови или служебни правоотношения. Отговорността на държавния орган се обосновава с качеството му на възложител на работата, която се извършва в негов интерес, и с правото му на подбор на съответните длъжностни лица за изпълнение на определени трудови или служебни функции.

Събраните по делото доказателства сочат, че ищецът претендира заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 463 лева, вследствие на незаконосъобразни действия по образуване на изпълнително дело и незаконосъобразни бездействия по прекратяване на принудителното изпълнение и непредприемане на действия по прекратяване на принудителното изпълнение.

Отговорността, съобразно фактическите състави на ЗОДОВ следователно е резултат от незаконосъобразно осъществяване на публични функции-административни и правозащитни от органите на държавата ,общините и съдебната власт. Спазването на законността и защитата на правопорядъка, като израз на принципа на върховенството на закона, е задължение на всички длъжностни лица и органи на публичната власт. Задълженията, които законите възлагат на административните органи в тази насока са свързани, освен с издаване на индивидуални, общи и нормативни административни актове чрез упражняване на правоприлагаща и нормотворческа дейност и с налагане на административни наказания.

От доказателствата по делото е установено че на 27.10.2017 година срещу ищеца е издадено Наказателно постановление, с което му е наложена глоба в размер на 200 лева, което е влязло в сила на 05.05.2018 година, а Столична община като взискател е поискала образуване на изпълнително дело на дата 23.09.2020 година и е образувано изпълнително дело от ЧСИ на дата 01.10.2020 година, а на дата 09.02.2023 година ищецът е поискал от Кмет на Столична община да предприеме действия по прекратяване на принудителното събиране на задължението му поради изтекла абсолютна давност на основание чл.82,ал.1,б. “ а “ от ЗАНН.

Следва да бъде посочено ,че кога взискателят ще предприеме действия по събирането на установено публично държавно вземане, каквото е глобата по Наказателно постановление е само и единствено в негова преценка и това не е административна дейност, а дейност по изпълнението. В чл.162 от ДОПК е

посочено, че държавните и общинските вземания са публични и частни, а съгласно ал.2 публични са държавните и общинските вземания в това число и по влезли в сила наказателни постановления- т.7. По аргумент от чл. 163,ал.1 ДОПК, публичните вземания се събират по реда на този кодекс, освен ако в закон е предвидено друго.) Частните държавни и общински вземания се събират по общия ред. Публичните вземания се събират от публичните изпълнители при Националната агенция за приходите, освен ако в закон е предвидено друго. В случаите, когато публични вземания са възложени за събиране на съдебен изпълнител, събирането им се извършва по реда на [Гражданския процесуален кодекс](#).

От свя страна, по силата на чл.433 от ГПК Изпълнителното производство се прекратява с постановление, когато длъжникът представи разписка от взискателя, надлежно заверена, или квитанция от пощенската станция, или писмо от банка, от които се вижда, че сумата по изпълнителния лист е платена или внесена за взискателя преди образуване на изпълнителното производство; ако длъжникът представи разписка с незаверен подпис на взискателя, последният при спор е длъжен да декларира писмено, че разписката не е издадена от него, в противен случай тя се приема за истинска, взискателят е поискал това писмено,изпълнителният лист бъде обезсилен, с влязъл в сила съдебен акт бъде отменен актът, въз основа на който е издаден изпълнителният лист, или този акт се признае за подправен,посоченото от взискателя имущество не може да бъде продадено и не може да бъде намерено друго секвестрируемо имущество, не са заплатени дължимите авансово такси и разноски по изпълнението, освен в случаите на [чл. 83](#),. бъде представено влязло в сила решение, с което е уважен искът по [чл. 439](#) или [440](#), взискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, с изключение на делата за издръжка. Изпълнителното производство се приключва с изпълнение на задължението и събиране на разноските по изпълнението. Във всички случаи по ал. 1 и ал. 2 съдебният изпълнител вдига служебно наложените възбрани и запори незабавно, след като постановлението за прекратяване или разпореждането за приключване влезе в сила. В Глава тридесет и девета на ГПК

ЗАЩИТА СРЕЩУ ИЗПЪЛНЕНИЕТО Раздел I Обжалване на действията на съдебния изпълнител е посочено , че длъжникът може да обжалва, постановлението за глоба, насочването на изпълнението върху имущество, което смята за несеквестрируемо, отнемането на движима вещ или отстраняването му от имот, поради това, че не е уведомен надлежно за изпълнението, отказа на съдебния изпълнител да извърши нова оценка по реда на [чл. 468, ал. 4](#) и [чл. 485](#), определянето на трето лице за пазач, ако не са спазени изискванията на [чл. 470](#), както и в случаите по [чл. 486, ал. 2](#),отказа на съдебния изпълнител да спре, да прекрати или да приключи принудителното изпълнение, разноските по изпълнението, като оп ислата на чл.436 от ГПК Жалбата се подава чрез съдебния изпълнител до окръжния съд по мястото на изпълнението в двуседмичен срок от извършване на действието, ако страната е присъствала при извършването му или ако е била призована, а в останалите случаи - от деня на съобщението. За третите лица срокът започва да тече от узнаване на действието. Наред с това , по аргумент от [чл. 439,ал.1 ГПК](#) Длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението, като искът на длъжника може да се основава само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание.

Следва да бъде посочено, че искането на Столична община за образуване на изпълнително дело не представлява административна дейност, а действие по изпълнение на влязло в сила Наказателно постановление. Кога един взискател ще

поиска да бъде образувано изпълнително дело е негово право и не представлява по никакъв начин действие, което не се основава на административен акт или на закона. На второ място, Столична община не е образувала изпълнителното дело, а ЧСИ. На следващо място, ищецът е бил надлежно уведомен за образуването срещу него изпълнително дело и там е разполагал с процесуалните способности за защита, но не е предприел никакви действия за да се защити в изпълнителния процес и да оспори както вземането, така и да се позове на цитираната изтекла абсолютна давност по чл.81,ал.1, б.“ а от ЗАНН. На следващо място, подаването на заявление и даване на възможност на Кмет на Столична община в едномесечен срок да поиска прекратяване на изпълнителното дело и съответно на това непредприемане на твърдените действия от страна на Столична община, не представлява фактическо бездействие, което не се основава на административен акт или на закона, защото преценката дали да поиска прекратяване на изпълнителното производство е преценка на вискателя и той няма законово задължение да поиска прекратяване или препращане на заявлението до ЧСИ. Липсват доказателства ищецът в качеството на длъжник по изпълнителното дело да е отправил искането си до ЧСИ за прекратяване на изпълнителното дело. Вискателят няма задължение да поиска прекратяване на образувано изпълнително дело, а има правна възможност да поиска това и преценката му респективно на това неотправяне на искането до ЧСИ за прекратяване на изпълнителното дело не представлява бездействие, което да подлежи на обезвреда. Напротив процесуалното бездействие на ищеца в хода на изпълнителното производство не може да бъде причислено на процесуално бездействие на ответника по иска. Възражението за изтекла погасителна давност не е отправено до ЧСИ, нито пък има доказателства ищецът в хода на изпълнителното дело да е обжалвал действията по изпълнението, в това число и самото публично вземане.

Не се доказва, че вредите са пряка и непосредствена последица от твърдените и незаконосъобразни фактически действия и бездействия. Легална дефиниция на тези понятия пряка и непосредствена последица от увреждането, законодателят не е дал нито в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, нито в чл. 51 от действащия Закон за задълженията и договорите, към който препраща параграф 1 от ПЗР на ЗОДОВ, нито в действалия от 1893 до 1950 г. Закон за задълженията и договорите, нито в други нормативни актове от действащото право. Както правната теория, така и съдебната практика, обаче, е приела критерии, от които да се изхожда при дефинирането на тези понятия.

Според правната доктрина водещи при определянето на съдържанието на понятията „пряка и непосредствена последица“ са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение.

В практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.1.2006 г. по гр.д. № 23/2005 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр.д. № 2439/2003 г. на същото отделение на ВКС и други е възприето разбирането, че "...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите". е налице причинна връзка по [чл. 4 от ЗОДОВ](#). Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са адекватно следствие от увреждането. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат. В конкретния случай, вредите, които се претендират не са пряка и непосредствена последица от

действия и бездействия на Столична община в качеството и на възискател по изпълнителното дело. Вредата е неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на едно лице. Вредите се делят на две големи групи: имуществени (материални) вреди и неимуществени (морални) вреди. Имуществените вреди накърняват имуществената сфера на лицата. Това са правото на собственост, ползване, строеж, сервитут, правото на надстройкаване, пристрояване, подстройкаване, различните субективни права на вземане, наследствени права и т.н. При договорната отговорност се носи отговорност за имуществени вреди. От своя страна, имуществените вреди се делят на претърпени загуби и пропуснати ползи. Претърпяна загуба е онази разлика в имуществото на лицето, която се получава след неизпълнение на задълженията на другата страна по договора и при нея се съпоставя наличното имущество на изправната страна по време на възникването на задължението и наличното имущество на страната след неизпълнението на задължението и тази разлика се нарича претърпяна загуба. Пак в ТР № 1/15.03.2017 година на ВАС е посочено, че делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са иски производа, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. Институтът на обезщетението от неправомерно увреждане не е и не може да се превърне обаче в средство за неоснователно обогатяване, поради което и съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение

Не са налице са и останалите, визирани в чл.4 от ЗОДОВ предпоставки за присъждане на обезщетение за претърпените от ищеца имуществени вреди, вследствие на незаконосъобразните действия и бездействия.

Не се доказва и причинната връзка между имуществените вреди и твърдените незаконосъобразни действия и бездействия. Вредите не са доказани нито по основание, нито размер, нито пък, че се дължат само и единствено от незаконосъобразните действия и бездействия, при което липсват елементи от състава на отговорността по чл.1 от ЗОДОВ. Ако ищецът е претърпял вреди, то те са от неговото поведение и неговото процесуално бездействие в хода на изпълнителното производство.

Всичко това сочи, че искът е неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен.

По иска за заплащане на законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното заповедане ан сумата .

Съдът намира този иск също за неоснователен и недоказан, и следва да бъде отхвърлен. Задължението за лихва има акцесорен характер и зависи от съдбата на главното вземане и предвид неоснователността на иска за присъждане на обезщетение, то неоснователен е искът за присъждане на законната лихва.

Претенцията на ищеца за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. В полза на ответника по иска следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение. **По силата на алинея (4) (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) на чл.10 от ЗОДОВ, съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#).**

Под разноски в съдебното производство законодателят, с оглед на съдържанието на

основната разпоредба - [чл. 78, ал. 1 ГПК](#), разбира разноски за такси, разноски по производството и възнаграждението на един адвокат. Разноските за такси са за държавните такси, дължими на основание [чл. 4, б. "а" и "о" от Закона за държавните такси \(ЗДТ\)](#) във вр. с [чл. 73, ал. 3 ГПК](#) и [чл. 9а, ал. 2 ЗОДОВ](#) и определени по размер в Тарифа № 1 към Закона за държавните такси, събирани от съдилищата, прокуратурата, следствените служби и Министерството на правосъдието и Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по Гражданския процесуален кодекс, както и за други дължими такси (например таксата на основание [чл. 9, ал. 2 от Закона за Държавен вестник](#)). Разноските по производството включват разноски, извършени от страната, във връзка с определени процесуални действия - депозит за призоваване на свидетел, възнаграждение за вещо лице, разходи за извършване на оглед. Възнаграждението за един адвокат представлява платеното възнаграждение на ползвания от страната адвокат.

В полза на ответника по иска следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, доколкото законът допуска административният орган да упълномощи служител с юридическо образование за осъществяване на защитата по делото, то и представляваният правен субект има право на разноски, които изрично са предвидени в специалната норма. Прилагайки разпоредбата на чл.10,ал.4 от ЗОДОВ, съдът присъжда възнаграждение не в полза на юрисконсулта, а в полза на юридическото лице, което е защитавано от него, респективно в чиято структура се намира представляваният по този начин административен орган. След като възнаграждението се дължи не на юрисконсулта, а на бюджета на административния орган, който той представлява, реалното му заплащане е ирелевантно за реализиране на отговорността за разноски за загубилата делото страна по спора. При правна защита, осъществена от юрисконсулт, страната не следва да доказва пряко направения разход, докато обратното е важно за всички случаи, в които се репарират разноски за адвокатско възнаграждение - ТР 6/2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС. Именно с оглед тези специфики на осъществяваното процесуално представителство, приравняването на юрисконсулта на адвоката досежно присъжданото възнаграждение е частично. В този смисъл виж: решение № 10/29.09.2016 г. по конст. дело № 3/2016 г. на Конституционния съд. **Разпоредбата на [чл. 37 ЗПП](#) препраща към [НЗПП](#), където в чл. 24 е посочено, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 240 лева, а по административни дела с материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лева.**

Съдът намира, че в полза на ответника по иска следва да бъде определено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, тъй като делото не представлява правна и фактическа сложност и са проведени две съдебни заседания, на едно от които е взел участие юрисконсулт, участвал при събирането на доказателствата, при което определеният размер на възнаграждение-100 лева е справедлив и съответен на извършеното процесуално представителство по делото-оказаната правна помощ от юрисконсулта.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски.Отговорността за разноски по принцип е обективна/безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт,с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски

произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.203 АПК, вр.с чл.1,ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ИСКА НА П. Ц. Н. от [населено място] срещу СТОЛИЧНА ОБЩИНА за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 463 лева за периода от 01.02.2024 година-29.02.2024 година, причинени от действията и бездействията на ответника по принудително събиране на наложеното на ищеца наказание-Глоба с Наказателно Постановление № 321948/2017 на Заместник- кмет на Столична община, изразяващи се в направена еднократна удръжка в размер на 463 лева от НОИ на пенсията на П. Ц. Н., дължима за месец февруари, ведно със законната лихва върху сумата от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА П. Ц. Н. ОТ ГР. СОФИЯ ДА ЗАПЛАТИ НА СТОЛИЧНА ОБЩИНА СУМАТА ОТ 100 ЛЕВА- ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК ,ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: